

echter ook dáár bestaan. Hoe 't met 't insekten-bezoek staat, kon ik niet uitmaken, daar geen van alle aanwezige *Sisymbriums* in den tijd, dat ik er bij vertoefd heb, bezocht werden.

Het lijkt me een aardig onderwerp om ook eens bij andere Cruciferen die nektariën-kwestie na te gaan en de insectenbezoeken te constateeren. Ik ben er van overtuigd, dat die bij de nektariënlooze

bloemen veel geringer in aantal zullen blijken te zijn. In die gevallen is het „honigmerk“ er dan ook zeker niet, om honig aan te wijzen en voor zoover we kunnen nagaan van weinig belang voor de geheele bestuiving. Waar het dan wel voor dient? Wie 't weet, mag 't zeggen!

GARJEANNE.

F. W. VAN EEDEN. †

1829—1901.

Woensdagmorgen, den 8sten Mei, Flora's schoone bloemaand, verschool zich tegen den middag de zon achter de wolken, als kon ze geen getuige zijn van de ter-aarde-bestelling van den grooten botanicus Frederik Willem van Eeden.

Geboren den 26 Oct. 1829 te Haarlem, schreef hij vele bijdragen in 't „Nederl. kruidkundig archief“, 't „Album der Natuur“, 't „Tijdschrift der Nederl. Maatsch. v. Nijverheid“, gaf afzonderlijk uit „De duinen en bosschen in Kennemerland“ (1866); „Hortus Batavus“ (1868), „de Botanie voor 't dagelijksch leven“, en was sinds 1868 er steeds op uit de „Flora Batava“, in 1800 door Sepp en Kops te Leiden begonnen, te voltooien op de hem zoo waardige wijze. Tot een maand vóór zijn dood was hij hieraan werkzaam.

Wat hij op koloniaal gebied verrichtte als directeur van het Koloniaal Museum, zij ons vergund hier buiten beschouwing te laten. Den botanicus te beschrijven, die als een der eersten

de nieuwere richting aangaf, die „zelf aanschouwen“ tot leus verhief en dan ook een der invloedrijkste leden van de Nederl. Botanische Vereeniging was, is

onnoedig; iedereen kent zijne botanische wandelingen, eerst als bijdragen, hier en daar verschenen, later vereenigd in den „drogen bundel *Onkruid*“, opgedragen aan allen, die met hem wandelden, die met hem onkruid zochten, en die, gelijk hij, aan de studie van onkruid een groot deel van hunne vorming en hun levensgeluk te danken hebben.

„En zoo leeren we eindelijk,“ zegt hij in dat boekje, „dat onkruid ook bij die beschouwing niet vergaat, maar te midden van den meest bezwarenden ernst des levens onzen kinderlijken zin tot het einde onzer jaren blijft ontwikkelen.“

En zijne jaren waren geteld, hij

zelf zal niet meer wandelen, niet meer onkruid zoeken; maar nog steeds zal hij ons den weg wijzen, nog steeds hooren wij zijne terechtwijzingen, zijne

Grafkrans voor F. W. van Eeden.

aanmoedigen. Zijn aandenken zal in dierbare herinnering blijven bij alle botanici.

„Onkruid“ dekke dan ook zijn graf, was de wensch van de Natuurhistorische Vereeniging te Haarlem. Op verzoek toog ik aan den arbeid, zocht het schoonste

Petasites officinalis, *Endymion nutans*, *Myosotis* in eenige soorten, *Saxifraga granulata*, fl. pl., *Glechoma hederacea*, *Lamium album*, enz., terwijl de volgende den naam binnen den kleinen krans omgorden: *Viola tricolor*, *Viola sylvatica*, *Primula acaulis*, *Luzula campestris*, *Geranium molle*, enz.

In een beperkt aantal waren aanwezig:

Het Graf.

in de Kennemerlandsche bosschen, die hem zoo lief waren en verwerkte dat tot een krans. Onder meer algemeene zijner lievelingen rangschikte ik vele zeldzame soorten en variëteiten, door hem steeds met voorliefde besproken.

Als groen werd gebruikt:

Hedera Helix, *Taxus baccata*, *Achillea Millefolium*, *Arum italicum*.

Tot vulling van den geheelen krans dienden:

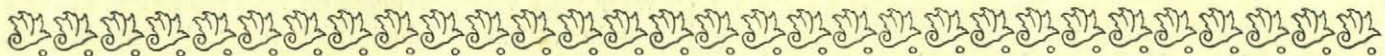
Prunus Padus, *Ornithogalum nutans*, *Anemone nemorosa*, in donkere variëteit, *Sisymbrium Alliaria*, *Cardamine pratense*,

Tulipa sylvestris, *Doronicum Pardalianches*, *Alopecurus pratensis*, *Humulus Lupulus*, *Scrophularia vernalis*, en enkele anderen.

In hoeverre ik geslaagd ben, moge de afbeelding beslissen, die slechts een geringe voorstelling kan vormen van den krans, pl. m. 1,25 M. in doorsnede, in vorm en kleur, in slankheid en sierlijkheid niet onder doende voor de meer algemeen bekende kransen van bloemisten.

Zijn asch ruste in vrede!

J. STURING.

W A T E R P E S T .

Het is een mooie Augustus-morgen en nog vroeg. Buiten is het heerlijk. De zon is ruim een paar uur op en er waait een aangenaam frisch windje. In de boomen tijlpen de vogels en een dagpauwoog fladdert van bloem tot bloem. Het is precies weer voor een flinke ochtend-wandeling. Voor het geval, dat wij iets bijzonders

mochten vinden, steken wij een kleine plantenbus bij ons en stappen de deur uit.

Gelukkig wonen wij buiten en behoeven dus niet eerst een vervelende tocht door de stad te maken.

Na een tien minuten gaans den straatweg gevolgd te hebben, slaan wij een aardigen landweg in. Aan weerszijden van dezen weg vinden we breede